

Április 11., 16 óra 27 perc

Anyu halála után jöttünk Duerdale-be. Anyu egy napfényes áprilisi délutánon halt meg, amikor piros kis autója összeütközött egy kamionnal. Április 11-én, 16 óra 27 perckor. „Azonnal meghalt, semmit sem érzett” – mondták apunak. Közhely, de fontos. Csak úgy elment. Egyetlen másodperc alatt. Ezek voltak hozzám az utolsó szavai: – Jövök érted –, és egy puszit dobott felém. Örültem neki. Az osztályunkban az egyik fiúnak, Michaelnek az apukája halt meg. Úgy tervezték, hogy focimeccsre mennek, de az apukája hazatelefonált a munkahelyéről, hogy nem tud elmenni, nem érzi jól magát. Michael nem hitt neki, mert az apja az utóbbi időben állandóan csak dolgozott. Azt gondolta, ez egy újabb kifogás, és összeszólalkoztak. Michael kiabált az apukájával, és lecsapta a telefont. Akkor beszéltek egymással utoljára. Az apukája szélütést kapott, és még aznap este meghalt.

Később megtudtam, hogy az elkerülő utat nyolc órára lezárták, amíg a keréknyomokat méricskéltek, és fényképeket készítettek arról, ami az autóból megmaradt. Az egész megyében több kilométeres kocsisorok álltak. A vizsgálat megállapította, hogy egyik jármű sem kapott defektet, és mindkettő rendben volt műszakilag. A kamiont egy héttel korábban szervizelték és vizsgáltatták. Átment a vizsgán. Azt mondták, senki sem hibáztatható. „Tragikus baleset történt, amely életvesztéshez vezetett.” Persze a kamion és a vezetője nagyjából sértetlenül megúszta. Amekkora batár volt, gondolom, akár a holdba is belehajthatott volna, és a hold járt volna rosszabbul. Csak az anyukám autója zúzódott péppé, csavarodott össze, és nézett ki végül úgy, mint egy modern szobor. Láttam a helyi újságban egy fényképet a kamion vezetőjéről, Brian Stuartról. A halottszemlén készült, miután megmondták neki, hogy vétlen. Üres tekintettel bámult. Úgy festett, mint egy kísértet.

Anyu épp értem jött az iskola utáni rajzszakkörre, amikor a baleset történt. Mivel nem érkezett meg, gyalog indultam útnak. Az a fajta csalóka tavaszi nap volt, amikor azt hiszed, hogy másnap már beköszönt a nyár; az autók ablakai lehúzva, az ing-

ujjak feltúrva. Dugók és ideges sofőrök mellett sétáltam el, akik hazatelefonáltak, hogy késni fognak – baleset történt. Mire hazaértem, azt hiszem, én lehettem az utolsó a városban, aki még nem értesült a hírről. A rendőrök már ott jártak, sőt már el is mentek. Csak apu ült a székén megnyúlt arccal.

Másnap reggel nem tudtam, mit csináljak, úgy-hogy azt tettem, amit mindig: elindultam az iskolába. Amikor beléptem az osztályterembe, Mrs. Calvert szeme megtelt könnyel. Kivonszolt a teremből, betuszkolt a kocsijába, és hazavitt. Azt mondta, csak akkor menjek vissza, ha már jobban érzem magam. Valószínűtlennek tűnt, hogy valaha is jobban érezzem magam, ezért másnap megint megjelentem. A barátaim és a tanárim néhány hétig másképp bántak velem. Aggódó pillantások és gyengéd hangok. Halk sutyorgás az osztálytermekben. Megkérdezték, hogyan boldogulok meg „Hogy van édesapád?” Vállat vontam, és motyogtam valamit. Néhány hét múlva abbahagyták a kérdezősködést. Nem felejtették el, de én megtanultam, hogy az élet nem áll meg mindenki számára, csak mert a tiéd megállt.

Apu hetekig semmit sem csinált. Ült a székén. Nem aludt, nem borotválkozott, lefogyott. Éjsza-

ka furcsa időpontokban hallottam, hogy lemegy inni. És zokog. Végül fizetési felszólítások futottak be, és csörögni kezdett a telefon. Nem nézte meg a számlákat, és nem vette fel a telefont. Apu soha nem teljesített jól a hétköznapi ügyek intézésében, még akkor sem, amikor minden rendben ment. Nyilván nem most fog megváltozni.

Én többet festettem. Azért festettem, mert attól kiürült az agyam. Mintha elaludtam volna. Elaludtam, anélkül, hogy anyuról kellett volna álmodnom. Órákig festettem. Amikor festettem, üres lettem. Ez segített.

Egy széles mosoly

A középiskola utolsó évében ismerkedtek meg. Anyu azt mesélte, azért szeretett bele apuba, mert még nem találkozott nála különlegesebb férfival. Először azt hitte, megjátssza magát. Azt hitte, apu megfigyelte, hogyan próbálja a többi fiú felkelteni a lányok érdeklődését, és ő azzal akar kilógni a többiek közül, hogy az ellenkezőjét csinálja. Anyu nevetett a saját fiatalkori énjén: – Állandóan azt vártam, hogy kiabálni, futkosni, lökdösődni és flörtölni kezd, de erre sohasem került sor. Egyszerűen hagyta, hogy az iskolai nap a maga zűrzavarával és lármájával, bunyóival és könnyeivel elmenjen mellette. Mindig egy szobron vagy valami ilyesmin dolgozott. Egy másik bolygón élt. Amikor a nap végén hazaindultam, ott várt rám a kapuban, kezében a legújabb műremekével, arcán széles mosollyal.

Megkapták az érettségi bizonyítványt, és másnap összeházasodtak. Némelyek úgy vélték, hi-

bát követnek el; utazniuk kellene, világot látni, és megnézni, milyen lehetőségek várnak rájuk. Loch Nessbe mentek nászútra, egy hetet töltöttek a tó partján egy víkendházban. Amikor a nyaralás véget ért, hazatértek, és továbbra is a szüleiknél laktak. Nyár végén apu beiratkozott a City and Guilds iparművészeti tanfolyamára, anyu pedig egy ügyvédnél kapott állást. Kibéreltek egy városközponthoz közeli kis lakást egy sorházban, és egy évvel később megszülettem én.

Esztelenül boldogok voltak. Ez nekem már gyerekként is feltűnt. Néha azonban anyu legszívesebben megölte volna aput. Reggel elindult dolgozni, és megkérte, hogy fizesse be a telefon- vagy a gázszámlát, mindegy, melyiket. Csak egyetlen dolgot. Búcsúpusztit adott neki a műhelyében, és apu már el is felejtette az egészet. Amikor anyu nyolc órával később fáradtan hazaérkezett, apu még mindig a munkapadjánál vésett és smirglizett – a csekk pedig a konyhaasztalon lapult, ott, ahol anyu hagyta. Ez az agyára ment. Anyu kiabált, apu bevágta a műhely ajtaját, és egész este nem láttuk. Másnap viszont bevásárolt, megfőzte a teát, és virágok kerültek az asztalra. Minden visszatért a rendes kerékvágásba. A mindennapok igazán akkor kezd-

tek jól működni, amikor egy kicsit nagyobb lettem. Iskolába menet feladtam a postát, vagy bementem a boltba kenyérért és tejért. Apu pedig kizárólag a munkájával foglalkozhatott, és megnevettetett engem meg anyut. Jó csapatot alkottunk.